

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

ಗೋಕಾಕರಿಂದ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದ ಸೌಭಾಗ್ಯ

ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸನಿಹದಿಂದ ನೋಡುವ ಭಾಗ್ಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅವರಿಂದ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆಯುವುದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೌಭಾಗ್ಯ. ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿಜೇತರಾದ ವಿ.ಕೃ.ಗೋಕಾಕ ಅವರನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಇನ್ನೂ ನೆನಪಿನಂಗಳದಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಉಳಿದಿದೆ.

■ ಎಚ್.ಎಸ್.ಕೃಷ್ಣ

ಹಿರಿಯ ಕವಿಗಳು, ಸಾಹಿತಿಗಳು ಬಂದಾಗ ಅವರನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸನಿಹದಿಂದ ನೋಡುವುದೇ ಒಂದು ಪುಳಕ. ಅವರ ಸಾಧನೆ, ಪರಿಶ್ರಮ, ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಮುಂತಾದ ಗುಣಗಳನ್ನು ಖ್ಯಾತನಾಮರನ್ನು ವಿಶೇಷ ಗೌರವ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಕರೆದಾಗ ಅವರ ನಡೆನುಡಿ, ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದೇ ಒಂದು ಚಂದ.

ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿಜೇತರಾದ ವಿ.ಕೃ.ಗೋಕಾಕ ಅವರನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಇನ್ನೂ ನೆನಪಿನಂಗಳದಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ (1968ರಲ್ಲಿ) ಮೈಸೂರಿನ ಡಿ. ಬನುಮಯ್ಯ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರತಿಭೆಗೆ ಪುರಸ್ಕರಿಸಲು ನನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಕವಿ ಹಾಗೂ ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಉಪಕುಲಪತಿಯಾಗಿದ್ದ ವಿ.ಕೃ. ಗೋಕಾಕರು ಬಂದಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಪಾರಿತೋಷಕವನ್ನು ಪಡೆದದ್ದು ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯ ಅನುಭವ. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಬಿ.ಕಾಂ.ನಲ್ಲಿ ರ್ಯಾಂಕ್ ವಿಜೇತನಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ಅಕೌಂಟೆನ್ಸಿ ಶೀಲ್ಡು ಲಭಿಸಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಹಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ (ಅಷ್ಟು ಹಿಂದಿನವನಲ್ಲ, ನನಗಿಂತ ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಷ ಸೀನಿಯರ್) ಆರ್. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ ತನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಅಂಕ ಗಳಿಸುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಪುರಸ್ಕರಿಸುವ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದರು.

ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರಾಗಿದ್ದವರು ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್, 'ಸುಧಾ' ವಾರಪತ್ರಿಕೆಯ ಪ್ರಾರಂಭ ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ಅಂಕಣಗಳನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ 'ಎಚ್ಚೆಸ್ಸೆ' ನಾಮಾಂಕಿತರು. ಪ್ರಜಾವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ 'ಆರ್ಥಿಕ ಚಿಂತನೆ' ಕೂಡ ನಮಗೆ ತರಗತಿಯ ಹೊರಗಿನ

ಹೊರಣವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್ ಬೋಧಿಸುವಾಗಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದರು. ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರತಿ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲೂ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನೇ ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ, ವಿ.ಸೀ. ಜಿ.ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ, ವಿ.ಕೃ. ಗೋಕಾಕ್ ಮುಂತಾದ ದಿಗ್ಗಜರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳು ನಾವಾಗಿದ್ದೆವು.

ಗೋಕಾಕರವರು ನಮಗೆ ಶೀಲ್ಡು ಕೊಡುವಾಗ ನಗುತ್ತಿರುವ ಚಿತ್ರಣ ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿ ಎಸ್. ಜಗನ್ನಾಥ್. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ನಾನು ಪಡೆದ ಪಾರಿತೋಷಕವನ್ನು ತನ್ನ ಸೈಕಲ್‌ನ ಸೀಟಿನ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದುದನ್ನು ನಾನು ಎಂದೂ ಮರೆಯಲಾರ. ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಪಾರಿತೋಷಕ ಬಂದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಿತ್ತೆಂದು ನನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತಂತೆ.

ಹಳೆ ಫೋಟೋಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೊರತೆಗೆದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನಮ್ಮನಿಗೆ 'ಶುರು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡ್ಯಾ, ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದ ಶಾನುಭೋಗಿ (ಶಾನುಭೋಗಿ ಪದಕ್ಕೆ ಸ್ತ್ರೀ ರೂಪ) ಹಳೆ ಕಡತ ತೆಗೆದ ಹಾಗೆ' ಎಂದು ರೇಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈಗ ಆ ಮಾತು ನನ್ನನ್ನೇ ಅಣಕಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಹಳೆ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕುವುದು ವಯಸ್ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಚಿಹ್ನೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸೊಂದೇ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರುವ ಹಳೆ ಫೋಟೋಗಳೂ ಕಾರಣ. ರೋಲಿಂಗ್ ಶೀಲ್ಡು ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದದ್ದು ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಷವಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಸವಿನೆನಪು ಬೇಕೆಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸುರುಳಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಸುತ್ತುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ■